

LITERAIR

MARCUS CUMBERLEDGE. Drie gedichten.

GEKNEUSDE KNIEËN

Wil je - terwijl je door dit gedicht raast
Tegen honderdvijftig kilometer per uur
En denkt aan de was, de lijstjes
En de hoeveelheid make-up die nodig is
Om indruk te maken op jouw kerel -

Ook eens denken aan de langbenige spinnen
Die in onmogelijke dennenbomen trachten te klimmen
In plaatsen als Nova Scotia, Iowa
En andere oorden in Noord-Amerika
Waar sneeuwruimers stilliggen.

Omdat het tijd is om je ogen te openen!
Omdat de vrouw in je ziel
De zachte vacht van een tarantula draagt
En bijt. Wordt het binnenkort zomer?
De bomen willen je graag hun knieën tonen.

In dierbare herinnering aan Mark Braet en Melanie Vanbrughe. Op Gedichtendag 2007
voorgelezen bij hun laatste poëtische rustplaats in het Brugse Lappersfort.

BRUISED KNEES

As you race through this poem
At ninety-five miles an hour
Thinking about the washing, the lists
And the amount of make-up
You'll need to impress your guy -

Remember the long-legged spiders
Attempting to climb impossible fir-trees
In places like Nova Scotia, Iowa
And other areas of North America
Where snow-ploughs no longer operate.

Because it's time to open your eyes!
Because the woman in your soul
Wears the soft fur of a tarantula
And bites. Will it soon be summer?
The trees want to show you their knees.

FRUIT IN PARTJES SNIJDEN

Deze nectarine wenst niet
In partjes gesneden te worden. Het fruit
Klampt zich vast aan de steen, zoals mannen
Als ik aan onze hardnekkige gewoonten

Gedachten, woorden en daden. Ik zal hard
Moeten zijn, het scherpe mes hanteren
Als een pen die haar weg hakt door woorden
Om bij onuitspreekbare waarheden te komen.

Mijn vrouw is beneden. Vogels zingen
Terwijl ik deze Nieuw-Zeelandse kiwi fijnhak
Wiens groene vruchtvlees drupt in de schaal
Wat de agressie uit mijn ziel weghaalt.

CHOPPING FRUIT

This nectarine does not wish
To be sliced. The fruit clings
To the stone, much as men like me
Cling to our obstinate habits

Of thought, word and deed. I'll need
To be firm, handle the sharp knife
Like a pen cutting its way through words
To reach inexpressible truths.

My woman is down. Birds sing
As I chop this New Zealand kiwi
Whose green flesh drops into the bowl
Sweeping the agro from my soul.

ONZE TUINMAN

in memoriam Frans Deruyter

Zo vlug gaat het dus.
De ene minuut klim je nog in een boom
Zaag in de hand, onderweg naar de hemel.
De andere ben je in de eeuwigheid.

Je verlaat ons terwijl we naar je opkijken:
Een dansende zon tussen de takken,
Een schooljongen die ondeugende lachjes
Naar ons hoofd keilt als appels.

In de verre tuinen waar jij heengaat
Zijn ladders veilig en van goud.
Harten missen er geen slag
En niemand wordt er oud.

OUR GARDENER

in memoriam Frans Deruyter

That's how quickly it happens.
One minute you're climbing in a tree
Saw in hand, halfway to heaven.
The next you're in eternity.

You leave us looking up at you:
A dancing sun among the branches,
A schoolboy tossing naughty smiles
Like apples down to us below.

In the far gardens to which you go
Ladders are safe and made of gold.
Hearts never fail, or miss a beat
And nobody at all grows old.

Vertaling: Peter Theunynck

BIO

Marcus Cumberlege, zoon van een Engelse zeeman en een Canadese moeder, wordt geboren in Antibes in 1938. Hij groeit op in Engeland en Ierland en studeert Engelse literatuur in Oxford. Hij woont en werkt in Peru, Engeland, Ierland en Frankrijk voor hij in 1972 in Brugge belandt. Meer info over zijn omvangrijke poëtische werk vind je op www.marcuscumberlege.com

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld.
Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php